

Aleksis K.

Lähdön hetki

- No niin. Siinä se nyt sitten tuli.
- Niinpä tuli, on sitä odotettukin.
- Mahtaakohan se pitää paikkaansa?
- Sitä ei kukaan tiedä, mutta toistaiseksi on vain uskottava.
- Pitäisiköhän sille taputtaa?
- Miksi? Eihän tuo nyt mikään huippusuoritus ollut.
- Niin, mutta on se sentään ollut puheenjohtajana kaksitoista vuotta. Eikö se kuulu jotenkin tapoihin taputtaa.
- Olkoon sitten, taputetaan pois. Eihän tuo ota jos ei annakaan, ja helpotushan tämä oli.
- Olisikohan syytä nousta oikein seisomaan.
- Ei kai nyt sentään... Jaa, näkyy tuo Heinäluoma kyllä nousevan, että pakko kai tässä on meidänkin.
- Huh huijaa. Nyt se on sitten ohi ja päästään valitsemaan uutta puheenjohtajaa.
- Älähän vielä hätäile. Se valintahan on vasta kesällä, eikä meillä ole vielä muita ehdokkaitakaan kuin Arja Alho. Ei kai nyt sitä sentään. Tässä ehtii tapahtua vielä paljon ennen valintaa.
- Et kai vaan meinaa, että se vielä peruisi...
- Tuskinpa sentään, mutta ei se ihan varmaa ole. Savolainen on savolainen ja se kyllä osaa venkoilun.
- Olisikohan viisainta pitää kiitospuhe. Niin kuin läksiäisiksi. Sen jälkeen se ei kyllä kehtaisi enää perua.
- Sekin on vähän makuasia. Tiedä vaikka se saa kimmokkeen jatkaa, jos sitä kovasti kehuetaan. Muistathan sinä Kekkonen. Sitäkin aina kiiteltiin kaikesta niin että se luuli olevansa korvaamaton, eikä siitä tahdottu päästä eroon millään.
- Eipä niin. Mutta jos sille ei pidetä minkäänlaista puhetta, se saattaa suuttua siitä ja äityä jatkamaan ihan vain kiusallaan.
- Voihan siinä niinkin käydä. Jos sille on ihan pakko puhe pitää, niin sen täytyy olla maltillinen eikä liian lipevä.
- Niinpä tietenkin. Mutta kuka sen puheen suostuisi pitämään?
- Ei sitä tietysti kukaan suostu, jos kysymään ruvetaan. Mutta kyllä se sinulle lankeaa, vähän niin kuin viran puolesta.
- Kääk! Minulle? Ei kai sentään. Ette te voi olla niin julmia, toverit. Minä olen vielä nuori mies ja minulla olisi tulevaisuutta puolueessa. Minulla on perhekin, kolme lasta joista kaksi on vielä koulussa. Onhan täällä muitakin.
- Ei auta. Jonkun tässä on uhrauduttava, ja sinulle se kuuluu, kun olet itsesi tuohon asemaan huudattanut. Ei muuta kuin lavalle siitä.
- No olkoon, ei kai tässä muutakaan voi...
- Hyvät toverit ja erityisesti Sinä, toveri Paavo. Minulle on suotu suuri kunnia kertoa koko puolueen puolesta niistä kenttäväen tunteista, jotka tällä hetkellä völvyvät meidän jokaisen sisikunnassamme. Tämä oli tietysti jonain päivänä odotettavissa, mutta että juuri tänään... Se oli sittenkin yllätys. Sanat eivät riitä kertomaan sitä kiitollisuutta, jota me tunnemme sinua kohtaan puolueelle tekemiesi palvelusten jälkeen...